

КРУМ ГРИГОРОВ
МОЯТА УЧИТЕЛКА

chitanka.info

Бях в трето отделение, когато ни дойде нова учителка. Тя беше тънка, висока девойка, с меки руси къдри и дълбоки сини очи. Още от първия час като че ни покори с погледа си. Струваше ми се, че нейният поглед може да проникне чак в сърцето ти. Да познае учил ли си уроците, помагал ли си през свободното време на родителите си. С една дума, така те предразполагаше, че дори и да има помисъл в тебе за някаква лъжа, веднага изчезва от главата ти. Гледах я как се движеше плавно в широката стая, как виеше ръцете си и ту се усмихваше, ту сенки преминаваха по гладкото ѝ възрозово лице. Думите ѝ ни пренасяха в далечни и непознати страни. А прочетеше ли някое стихотворение, то звучеше така хубаво от нейните устни, че веднага се заемаш да го наизустиш. Запееше ли пък, иска ти се да не свърши песента. Такъв мек и приятен глас не бях чувал дотогава.

Толкова обикнах новата ни учителка, че изпитвах и срам, и стеснение само една дума да не знаех от урока си. Като че всички ученици станаха някак по смирени, по-послушни и добри, откак дойде тя. Отидех ли си у дома, все разправях на нашите за учителката. „Това не харесва нашата учителка“ — казвах на майка си. Или пък: „Учителката ни заръча да направим еди-какво си.“ Майка ми казваше:

— Тая учителка май ти е взела сърцето, Куне. Така и трябва. Слушай я, тя е по-учена от нас, повече знае от всички ни.

И като започвах да декламирам някое стихотворение, както ни учеше учителката, мама прекривяше глава, зяпнала ме, обърнала се на слух и зрение.

Аз се стараех все повече и повече, за да не се появи нито една бръчица по гладкото лице на моята учителка, когато ме вдигнеше на урок. Забележех ли най-лека сенчица по челото ѝ, сърцето ми потръпваше от вълнение. Сигурно учителката не бе доволна, мислех си, от моето разказване или пък някой я е обидил с нещо. Но щом на страните ѝ се показваха двете ямички, а на устните и цъфнеша усмивка, по-щастлив от мене едва ли имаше. Учителката кимваше леко, протягаше бялата си ръка и ме погалваше:

— Браво, Куне.

Като седнех на чина си, все още усещах нежната ръка по страната си. На сърцето ми ставаше хубаво и приятно.

Всичко ми вървеше. В клас можех да повторя урока така, както беше ни го разказвала учителката. Можех да посоча на картата всяко

село, означено там, да реша наум най-трудната задача. Но все още не бях сръчен в рисуването. Рисувах, дращех с върха на молива по блокчето, потях се. Не можех да издокарам рисунката, както я издокарваше учителката ни с тебешира на таблата. У дома нашарвах с въглен и стените, и вратите — навсякъде, където намерех по-чисто и гладко. Все се упражнявах да рисувам. Като влезеше майка ми, хващаше се за главата.

— Какви са тия върколаци по вратата, бре Куне. Срамота е да ни дойде някой гост и да види тия завъркулки. Къде се е видяло и чуло така да дращят децата по вратите и по стените!

Ето ти беда! Не бях и помислил за това. За мене беше важното да се науча да рисувам, както умееше да рисува учителката ни. За друго и не мислех. Но не исках да огорчавам и майка си. Тутакси се заемах да изтрия с мокър парцал чернилката по вратата.

Учителката ни като че забеляза упоритостта ми. Тя взе да харесва някои мои рисунки, но понякога прехапваше устни. Разбирах, че не бе доволна. Това ме огорчаваше. Кършех ръце и се упреквах, че все още съм непохватен в рисуването.

Веднъж учителката ни донесе препариран щърк, който трябваше да нарисуваме. Сложи го на масата и почна да ни обяснява каква е формата на тялото му, извивката на шията, дължината на клюна и краката. Сетне сочеше с показалеца и средния си пръст откъде пада светлината, коя е сенчестата страна. В това време влезе в клас Сотир дядов Божилов. Той беше към двайсетинагодишен младеж — висок, як, здравеняк. Бе завършил четвърти клас на гимназията, но поради липса на средства беше напуснал училище. И във външността, и в държанието, и в приказките му личеше, че той беше с по-голямо образование от другите младежи в моето родно село по това време. Изглежда все още му бе мъчно за училището, та често ни посещаваше. Ние бяхме роднини с дядови Божилови и Сотир ме знаеше. Понякога, като дойдеше у нас, караше ме да му прочета нещо. Поправяше ме, ако се запънех някъде.

Учителката завърши обясненията и започнахме да рисуваме. Тя обикаляше чиновете, преглеждаше рисунките на децата. И Сотир се поинтересува да види рисунките ни. Той се наклони към мене.

— Дай молива — прошепна тихичко. — Ей така ще нагласиш извивката на шията. Направил си я много изкривена — и драсна една

извивка на блокчето.

Без да съобразя как ще прозвучат думите ми в ушите на учителката, току извиках:

— Сотире, дай ми молива. Аз сам ще си рисувам.

Сотир се отстри. По едно време усетих лек допир на къдри. Сетне меката и хубава ръка на учителката се докосна до моята.

— Я ме погледни — рече тя. — Така ли се обръща един ученик към по-възрастен човек? Сотир да не ти е връстник?

Аз изтръпнах. Като че се залюля пред очите ми цялата стая.

— Не можеш ли да му кажеш бате Сотире или чичо? — долових като насън укорите на учителката.

Сетне дочух как отекнаха токчетата ѝ, когато тя се отдалечи. Струваше ми се, че всички деца ми се подиграват. Искаше ми се да избягам, да потъна някъде, за да не срещна укорния поглед на учителката.

Отидох си у дома и не спах цяла нощ. Срам ме беше да кажа на мама за случката. Срамувах се дори да отида на училище. Ала някакъв вътрешен глас като че ми казваше: „Учителката е толкова добра. Извини ѝ се, тя ще ти прости.“ Седнах на чина и дълго мислих как да постъпя. Най-сетне станах и с насълзени очи промълвих:

— Вчера сгреших. Простете ми. Няма да се случи вече такова нещо.

След малко срещнах засмените очи на учителката, усетих бялата ѝ ръка на бузата си. Прозвъня топлият ѝ глас:

— Това е добре. Успокой се и си гледай уроците.

Искаше ми се да целуна тая нежна ръка. Отведнъж в стаята като че нахлу слънцето, макар денят да беше мрачен и дъждовен.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.